

ת"פ 47243/11/14 - מדינת ישראל נגד אחמד טמיזה, חמזה סעד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47243-11-14 מדינת ישראל נ' טמיזה(עציר) 28 דצמבר 2014
ואח'

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אחמד טמיזה (עציר)
2. חמזה סעד (עציר)

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. שני הנאשמים הורשעו ביום 14.12.2014 לפי הודאתם, בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 112(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). בהתאם לעובדות כתב-האישום בהן הודו שני הנאשמים, ביום 19.11.2014 בסמוך לשעה 21:35, בקרבת אתר בנייה ברמת בית-שמש, שהו שני הנאשמים בישראל שלא כדין.

2. יוער כי מספר ימים לאחר הגשת כתב-האישום כנגד הנאשמים, נתן בית-המשפט העליון (בהרכב כב' השופטים ג'ובראן, חיות ועמית) פסק-דין תקדימי במסגרתו נקבע מתחם הענישה ההולמת בעניינו של מי שנכנס לישראל שלא כדין לראשונה לצרכי פרנסה, ללא עבירות נלוות (ראו: רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (8.12.2014); להלן: הלכת אלהרוש). כמו כן, נתן בית-המשפט העליון (באותו מותב שופטים) שני פסקי-דין נוספים שהורו על הארכתה של תקופת תנאי בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירת שב"ח (ראו: רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (8.12.2014) וכן: רע"פ 3242/13 ג'ראדאת נ' מדינת ישראל (9.12.2014); להלן: רע"פ חמיס ורע"פ ג'ראדאת בהתאמה). הצדדים התייחסו בטיעוניהם לפניי לפסקי-הדין האמורים, ואף אני אתייחס אליהם בהמשך הדין.

טיעוני הצדדים

3. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, עמד על התכלית החקיקתית ועל הערכים המוגנים הנפגעים. בטיעונו הבחין בא-כוח המאשימה בין שני הנאשמים. בכל הנוגע לנאשם 1 - נטען כי יש להחיל בעניינו את מתחם העונש ההולם כפי שנקבע בהלכת אלהרוש. נוכח העובדה שהנאשם 1 כבר הורשע בעבר בביצוע שלוש עבירות של שב"ח, וכן תלוי

ועומד כנגדו מאסר מותנה בר-הפעלה בן ארבעה חודשים, עתר בא-כוח המאשימה להשית על הנאשם 1 חודש ושבוע מאסר בפועל בגין התיק הנוכחי; הפעלה במצטבר של המאסר המותנה בן ארבעת החודשים התלוי ועומד כנגדו; וכן עונש מאסר על-תנאי שצופה פני עתיד. בכל הנוגע לנאשם 2 - בא-כוח המאשימה טען כי בעניינו של נאשם זה יש מקום לקבוע מתחם ענישה הולמת שונה ומחמיר יותר ביחס לזה שנקבע בהלכת אלהרוש. בא-כוח המאשימה אישר בטיעונו כי אין בחומר החקירה אינדיקציה לכך שהנאשם 2 נכנס לישראל שלא למטרות פרנסה. עם זאת, נטען כי עסקינן בנאשם בעל עבר פלילי בטחוני, וכי הדבר מצדיק קביעתו של מתחם ענישה הולמת מחמיר יותר. בהתחשב בכך, טען בא-כוח המאשימה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 נע מ- 7 ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות המקרה דנן, עתר בא-כוח המאשימה להטיל על הנאשם 2 שבעה חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה משמעותי הצופה פני עתיד.

4. בא-כוח הנאשם 1, עו"ד עבד דרוושה, עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, ועתר להארכתה של תקופת התנאי, תוך הסתפקות בימי מעצרו עד כה (כחודש וחצי). לטענת הסנגור, יש מקום להארכתה של תקופת התנאי בעניין הנאשם 1, בשים לב לכך שמתחם הענישה ההולמת שנקבע בהלכת אלהרוש אינו מחייב הטלת מאסר בפועל דווקא; בשים לב למכלול הנסיבות לקולא; וכן בשים לב להארכת תקופת התנאי בפסיקתו של בית-המשפט העליון ברע"פ חמיס וברע"פ ג'ראדאת.

בא-כוח הנאשם 2, עו"ד מוחמד אבו עליה, טען כי מתחם הענישה ההולמת שצריך לחול בעניין מרשו, הוא זה שנקבע בהלכת אלהרוש. הסנגור עמד על הנסיבות המקלות בעניין הנאשם 2, ועתר להסתפק בימי מעצרו.

יוער כי כל צד תמך את טיעונו מאסמכתאות מהפסיקה שהוגשו לעיוני.

5. למען נוחות הדיון, אדון תחילה בעניינו של הנאשם 1, ולאחר מכן אדון בעניינו של הנאשם 2.

עניינו של הנאשם 1

בקשת הסנגור להארכת תקופת התנאי

6. בהתאם לסעיף 55 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הכלל הוא כי ביצוע עבירת-תנאי מוביל להפעלת המאסר המותנה, וזאת על-מנת להגדיל את כוחו המרתיע של עונש המאסר על-תנאי. בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין, רק במקרים חריגים, ורק "מטעמים שיירשמו", רשאי בית-המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי. זאת, אם שוכנע כי בנסיבות העניין "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" - כך בלשונו של סעיף 56 הנ"ל (ראו: 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק-דינו של כב' השופט לוי (10.3.2005); ע"פ 11092/07 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק-דינו של כב' השופט מלצר (2.6.2011)). יוער כי לפי נוסחו הברור של סעיף 56(א) לחוק העונשין, תנאי מקדים להארכתה של תקופת תנאי, הוא כי בית-המשפט לא הטיל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

7. בנסיבות המקרה דנן, מתעוררת שאלה האם ראוי לדבוק בכלל לפיו יש להפעיל את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם 1 בגין כך שהורשע בביצוע עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, כטענת המאשימה; או שמא יהיה זה בלתי צודק להורות על הפעלה כאמור, כנטען על-ידי ההגנה. בעניין זה, עמדתי היא כגישת המאשימה.

עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם מעלה כי לחובתו הרשעה קודמת מבית-משפט לנוער בבאר-שבע בגין ביצוע שלוש עבירות שב"ח. זאת ועוד; עבירת השב"ח בגינה הורשע הנאשם בתיק הנוכחי, בוצעה כשמונה חודשים בלבד לאחר שדינו של הנאשם 1 נגזר בהליך הקודם בגין ביצוע אותה עבירה בדיוק, ואף הוטל עליו עונש מאסר מותנה שלא הרתיעו מלשוב על העבירה. בנסיבות כאלה, אינני סבורה כי יש מקום להארכת תקופת התנאי. מסקנה אחרת תהפוך את הכלל הקבוע בסעיף 55 לחוק העונשין לחריג, ותחליש עד מאד את הכוח ההרתעתי של מוסד המאסר המותנה.

8. ודוק, לא נעלם מעיני כי ברע"פ חמיס וברע"פ ג'ראדאת, הורה בית-המשפט העליון על הארכתן של תקופות תנאי. לאחר שבחנתי את פסקי-הדין האמורים, אני סבורה כי הארכתן של תקופות התנאי באותן שתי פרשות נבעה מנסיבותיהן הייחודיות, ואין בכך כדי להוביל להארכת תקופת התנאי בעניינו של הנאשם 1. להלן טעמי למסקנה האמורה:

ברע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (8.12.2014) קיבל בית-המשפט העליון את ערעור הנאשם באותה פרשה והורה, בין היתר, על הארכתו של מאסר על-תנאי בן 10 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו. כב' השופט ג'ובראן הדגיש באותו מקרה כי הארכתה של תקופת התנאי נבעה מ"שילוב נסיבות יוצא-דופן" (ראו: שם, בסוף פסקה 10). הנסיבות יוצאות-הדופן באותה פרשה, כללו מאסר מותנה בר-הפעלה בן 10 חודשים שהוטל בשעתו באופן כוללני, בלא להבחין בין עבירות תנאי שחומרתן הייתה שונה; קביעתה של הלכת אלהרוש בנוגע למתחם העונש ההולם החל על העניין; וכן נסיבות אישיות ייחודיות, הכוללות את היותו של הנאשם באותו מקרה נגר אומן, שהחל לקבל אישורי כניסה לישראל כאשר סוחרים ישראלים העובדים עימו הגישו בקשות לכך, באופן המעיד על "מגמה חיובית בשיקומו של המערער". נקבע כי אותה מגמה שיקומית חיובית, מצדיקה חריגה ממתחם הענישה ההולמת משיקולי שיקום (שם, בסוף פסקה 12). להבדיל מנסיבותיה של אותה פרשה, במקרה שלפניי, עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם 1 אינו ארוך באופן קיצוני (ארבעה חודשים), והוא הוטל מלכתחילה רק על עבירות לפי חוק הכניסה לישראל. אדגיש כי אפילו אם יטען הטוען כי המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם 1 הינו ארוך יתר על המידה, הרי נקבע במפורש ברע"פ חמיס כי לצורך הארכתה של תקופת תנאי, לא די בכך שמדובר ב"עונש כבד" (ראו: שם, בסוף פסקה 10). זאת ועוד; בניגוד לנסיבות המקרה ברע"פ חמיס, לא נטענו לפניי נסיבות המבססות "מגמה חיובית" בשיקומו של הנאשם 1 (למעט קשיי פרנסה המאפיינים שוהים בלתי חוקים רבים הנכנסים לישראל שלא כדין). מכאן שהנסיבות יוצאות-הדופן עליהן עמד בית-המשפט העליון ברע"פ חמיס, אינן מתקיימות בעניינו של הנאשם 1.

אשר לרע"פ 3242/13 ג'ראדאת נ' מדינת ישראל (9.12.2014) - באותה פרשה קיבל בית-המשפט העליון את ערעור הנאשם, והורה על הארכתו של מאסר על-תנאי בן 6 חודשים שהיה תלוי ועומד כנגד אותו נאשם. דא עקא, אותו מקרה נגע לנאשם שרצה להתאחד עם משפחתו בישראל וכלל נסיבות אישיות ייחודיות (לרבות מצב בריאותי ונפשי מיוחד של ילדיו של אותו נאשם). לא נטען כי נסיבות ייחודיות כאמור מתקיימות במקרה שלפניי.

9. סיכומם של דברים עד כה; לא מצאתי טעמים מיוחדים לחרוג מהכלל הקבוע בסעיפים 55 ו- 56 לחוק העונשין בדבר הפעלתו של מאסר על-תנאי.

גזירת דינו של נאשם 1 בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין

10. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

11. בכל הנוגע לערכים המוגנים שנפגעו במקרה דנן - כידוע, העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכנסים והיוצאים מתחומה, מכבידה על רשויות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהייה. לצד זאת, נקבע בהלכת אלהרוש כי כאשר עבירת השב"ח מבוצעת לצרכי פרנסה בלבד ותושב השטחים מבקש רק להרוויח את פת לחמו ולשוב לביתו, כי אז ברגיל מידת הפגיעה של התנהגות מסוג זה היא פחותה. צוין כי אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון הביטחוני ואף אין די בפוטנציאל להגברת הסיכון לפשיעה פלילית אחרת, כדי לייחס לנאשם הספציפי עוצמת פגיעה גבוהה בערכים המוגנים (שם, פסקאות 17-18).

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה - עסקינן בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות. הנאשם 1 נתפס בקרבת אתר בנייה ברמת בית-שמש, ולפיכך נראה כי ביצוע העבירה נבע מדוחק כלכלי ומרצון להתפרנס (מכל מקום, אין טענה לאינדיקציה אחרת בחומר הראיות לעניין מטרת כניסתו של הנאשם 1 לישראל).

בהלכת אלהרוש, עמד בית-המשפט העליון בהרחבה על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת שב"ח לצרכי פרנסה, ואין לי אלא להפנות לאותה ההלכה (שם, בפסקה 20 ואילך). נפסק כי מתחם הענישה ההולמת לעבירת שב"ח המבוצעת לראשונה לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות שנלוו לה, נע ממאסר על-תנאי ועד מאסר למשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם הקנס ההולם ינוע מאפס ₪ ועד 2,000 ₪. כב' השופט ג'ובראן ציין בפסק-דינו כי לא נעלם מעיניו ש"קביעת מתחם העונש לעבירת השב"ח לצרכי פרנסה ככזה שמיועד לעבירה שבוצעה לראשונה, יש משום התחשבות אפרוירית בנסיבות העבר הפלילי כבר בשלב קביעת מתחם העונש". עם זאת, כב' השופט ג'ובראן הוסיף והבהיר כי אם לנאשם ישנו עבר פלילי קודם, ובכלל זה בגין עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך במסגרת גזירת העונש "בתוך המתחם" (ראו: שם, בפסקה 54).

בהתחשב בכל אלה, מתחם הענישה ההולמת הנ"ל כפי שנקבע בהלכת אלהרוש, הוא זה החל בעניינו של הנאשם 1. לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם זה לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

12. אשר לגזירת העונש בגדרי המתחם - בעניין זה מורה סעיף 40א לחוק העונשין כי יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לקולא, יש לשקול את ההודאה ונטילת האחריות מצד הנאשם, את נסיבותיו האישיות עליהן עמד הסנגור בטיעוניו, לרבות הדוחק הכלכלי שהניע אותו לבצע את העבירה (לנאשם 7 אחים קטנים ממנו). עוד יש לשקול את גילו הצעיר של הנאשם 1 שהינו כבן 18, קרי- הוא משתייך לקבוצת ה"בגירים-צעירים".

לחומרה, עומד עברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה קודמת מבית-משפט לנוער באר-שבע במרץ 2014, בגין שלוש עבירות שב"ח, ללא עבירות נלוות. בגין אותה הרשעה, ריצה הנאשם 20 ימי מאסר בפועל, וכן הוטל עליו מאסר מותנה בן ארבעה חודשים שהינו בר-הפעלה בתיק זה, ולא הרתיעו מלשוב ולבצע אותה עבירה בדיוק. לצד זאת, יש לזכור כי מדובר בפעם השנייה בה מובא הנאשם לדין ומורשע בפלילים, ולא מעבר לכך.

13. באיזון הכולל בין השיקולים, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם 1 מאסר בפועל שמשכו כמשך ימי מעצרו בתיק עד כה (מיום 19.11.2014), תוך הפעלה של עונש המאסר המותנה בן ארבעת החודשים התלוי ועומד כנגדו. הפעלת המאסר המותנה תיעשה בחופף באופן מלא, בשים לב למכלול הנסיבות לקולא כמפורט בפסקה 12 לעיל; וכן בשים לב למשך המאסר המותנה המופעל כעת, ביחס לרף העליון של המתחם שנקבע בהלכת אלהרוש.

עניינו של הנאשם 2

14. בדומה לנאשם 1, גם הנאשם 2 נתפס בקרבת אתר בנייה ברמת בית-שמש, ללא היתר שהייה כדיון. גם בעניינו של הנאשם 2, מדובר בעבירת שב"ח בודדת, ללא עבירות נלוות.

15. השוני בין שני הנאשמים נוגע לטיב העבר הפלילי הקודם של כל אחד מהם - בעוד הנאשם 1 הינו בעל הרשעה קודמת בגין ביצוע שלוש עבירות שב"ח, הרי הנאשם 2 מורשע בפעם הראשונה בחייו בעבירת שב"ח, אולם הוא בעל עבר בטחוני משמעותי: עיון בגיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם 2 מעלה כי בשנת 2005 הוא הורשע בבית-משפט צבאי יהודה במספר עבירות ובהן, בין היתר, חברות בהתאגדות בלתי חוקית ומתן שירות לה, עבירות נשק וכן הנחת חומרי חבלה בכוונה לגרום מוות. בגין ההרשעה בעבירות אלה, נדון הנאשם 2 בשעתו למאסר בפועל למשך 5 וחצי שנים, לצד מאסר מותנה וקנס כספי.

לטענת בא-כוח המאשימה, נוכח העבר הביטחוני האמור, אין מקום להחיל בעניינו של הנאשם 2 את מתחם הענישה ההולמת שנקבע בהלכת אלהרוש, ויש לקבוע תחתיו מתחם ענישה הולמת מחמיר יותר. שקלתי בכובד ראש את עמדת בא-כוח המאשימה, אולם לא אוכל להסכים לה.

אמת, אחד הנימוקים המרכזיים שהציג בית-המשפט העליון למתחם הענישה ההולמת כפי שנקבע בהלכת אלהרוש, היה כי כאשר מדובר בעבירה של כניסה לישראל שלא כדיון לצרכי פרנסה בלבד וללא ביצוע עבירות נלוות, הרי עוצמת הפגיעה בביטחון המדינה היא פחותה (ראו: שם, פסקה 17). לגישת המאשימה, נימוק זה אינו תקף כאשר מדובר בנאשם שהינו בעל עבר בטחוני, שכן אדם כזה כבר הוכיח בעבר כי הוא לא נרתע מלתת ידו לביצוע עבירות כנגד בטחונה של מדינת ישראל ואזרחיה. לפיכך, נטען כי בעניינו של הנאשם 2, ישנה הצדקה לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר. דא עקא, עמדה זו טומנת בחובה מספר קשיים שלא ניתן להתעלם מהם:

עמוד 5

ראשית, מתן משקל לעברו הביטחוני של הנאשם 2 לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם, יעמוד בניגוד בולט לעקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין. כך הוא הדבר, שכן עבר פלילי או בטחוני, כשלעצמם, מהווים נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, והם אינם אמורים להוות שיקול בגדר קביעת המתחם (ראו: סעיפים 40ג, 40ט, 40יא לחוק העונשין). התחשבות בעברו הביטחוני של הנאשם 2 לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת כפי שעותרת המאשימה, תעמוד, אפוא, בניגוד בולט ללשונו של תיקון 113 לחוק העונשין ולתכליתו. כך, בהעדר טענה לאינדיקציה בחומר הראיות בדבר קיומה של מטרת כניסה אחרת מאשר צרכי פרנסה.

שנית, מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם 2 עולה כי הוא ביצע את עבירות הביטחון בגין הורשע, בשנים 2001 עד 2003. הנאשם 2 סיים לרצות את עונש המאסר בפועל שהושת עליו, בשנת 2007. מאז ועד היום חלפו מעל שבע שנים, במהלכן לא הורשע הנאשם 2 בכל עבירה נוספת (למעט עבירת השב"ח נשוא התיק הנוכחי). כאמור, אין חולק כי הנאשם 2 נתפס ליד אתר בנייה וכי בחומר החקירה אין אינדיקציה ממשית לכך שמטרתו הייתה אחרת מאשר צרכי פרנסה. הנה כי כן, אף אם לצורך הדין בלבד אלך לשיטת בא-כוח המאשימה המבקש לבחון את העבר הביטחוני בשלב קביעת המתחם, קשה יהיה לקבוע כי כניסתו של הנאשם 2 שלא כדין לישראל יצרה, כשלעצמה, פוטנציאל גבוה לפגיעה קונקרטיית בביטחון המדינה באופן המצדיק קביעתו של מתחם ענישה הולמת נפרד (ודוק, אינני קובעת מסמרות מה יהיה הדין בעניינו של נאשם שהינו בעל עבר בטחוני טרי, שהסיכון הנשקף ממנו לביטחון המדינה ואזרחיה טרם עמד במבחן הזמן).

16. בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי מתחם הענישה ההולמת שנקבע בהלכת אלהרוש כמפורט בפסקה 11 לעיל, תקף גם לעניינו של הנאשם 2. זאת ועוד; אני בדעה כי אין מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולמת לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. זאת, בהעדר אינדיקציה קונקרטיית-ממשית לכך שבמסגרת ביצוע עבירת השב"ח הנוכחית, ניסה הנאשם לפגוע בשלום הציבור בישראל. אף אין כל הצדקה לחרוג מהמתחם לקולא משיקולי שיקום. בהתאם לכך, יש לעבור למלאכת גזירת עונשו של הנאשם 2 בגדרי המתחם שנקבע.

17. **לקולא**, יש לשקול את ההודאה ונטילת האחריות מצד הנאשם, את נסיבותיו האישיות עליהן עמד הסנגור בטיעונו, לרבות הדוחק הכלכלי שהניע אותו לבצע את העבירה. אוסיף כי מדובר בפעם הראשונה בה הורשע הנאשם בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

לחומרה, יש ליתן משקל ממשי בגדרי מתחם העונש ההולם לעברו הביטחוני של הנאשם 2 כפי שפורט בפסקה 15 לעיל. אף שהנאשם 2 נתן את הדין על אותם מעשים חמורים בגינם הורשע, ואף שמדובר בעבר בטחוני שאינו טרי (העבירות הביטחוניות בוצעו כשהנאשם היה צעיר ומאז הנאשם בגר והינו כיום אב לילדים), לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בעבר בטחוני משמעותי, הכורך עימו חומרה וסיכונים שעבירת השב"ח נועדה להגן בראש ובראשונה מפניהם. לשיטתי, העבר הביטחוני האמור לא הצדיק קביעתו של מתחם ענישה הולמת נפרד, והוא אף לא הצדיק חריגה לחומרה מהמתחם. עם זאת, יש בו כדי להחמיר את עונשו של הנאשם 2 בגדרי המתחם, ולהעמידו בטווח הבינוני ומעלה.

18. אני גוזרת על **הנאשם 1** כדלקמן:

א. מאסר בפועל שמשכו כימי מעצרו בתיק זה.

ב. המאסר על-תנאי בן ארבעת החודשים שהוטל על הנאשם 1 בת"פ 14-02-27504 בבית-משפט שלום לנוער בבאר-שבע, יופעל בחופף באופן מלא לעונש שנגזר בפיסקה א' לעיל.

סך-הכל ירצה הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו בתיק זה.

ב. מאסר על-תנאי של 30 ימים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

אני גוזרת על **הנאשם 2** כדלקמן:

א. חודשיים וחצי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על-תנאי של 45 ימים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' טבת תשע"ה, 28 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.